In een oogwenk

Colofon

ISBN: 978 94 6365 951 2
1e druk 2026
© 2026, Joop Jorritsma

Uitgeverij Elikser
Ossekop 4
8911 LE Leeuwarden
www.elikser.nl
Drukwerk: CSL digitaal B.V.

Vormgeving binnenwerk en omslag: Evelien Veenstra
Foto omslag: Joop Jorritsma

Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd, opgeslagen in een geautomatiseerd gegevensbestand en/of openbaar gemaakt door middel van druk, fotokopie, microfilm of op wat voor wijze dan ook, zonder voorafgaand schriftelijke toestemming van de auteur en de uitgeverij.

This book may not be reproduced by print, photoprint, microfilm or any other means, without written permission from the author and the publisher.

In een oogwenk

Joop Jorritsma

Elikser
UITGEVERIJ

Inhoud

Hoofdstuk 1 – De aanrijding 7

Hoofdstuk 2 – De eerste week 13

Hoofdstuk 3 – Het eerste medische spoor 18

Hoofdstuk 4 – Doorgaan terwijl het niet meer gaat 25

Hoofdstuk 5 – De onzichtbare breuklijn 31

Hoofdstuk 6 – Afscheid en erkenning 38

Hoofdstuk 7 – De lange strijd 44

Hoofdstuk 8 – Leven binnen beperkingen 50

Hoofdstuk 9 – In een oogwenk 56

Epiloog 59

Hoofdstuk 1 – De aanrijding

De zaterdag was mooi begonnen. Een waterig zonnetje hing laag boven de tuin, er stond geen wind en toch voelde de lucht zomers aan. Het was zo'n dag waarop niets hoeft en alles mag. Ik had de hele dag in de tuin gewerkt, tevreden over het zichtbare resultaat van simpele arbeid: gesnoeid, geveegd, wat verplaatst. Aan het eind van de middag nam ik mij voor mijn vrouw te verrassen en haar van haar werk op te halen.

Ik stapte nietsvermoedend mijn auto in, schoof het dak open en reed ontspannen het dorp uit. Muziek zacht op de achtergrond, de geur van warm asfalt, het gevoel van een afgeronde dag. Er was geen enkele aanwijzing dat deze rit anders zou zijn dan zovele daarvoor.

Al snel viel mij een zwarte auto op die achter mij reed. Bij iedere rotonde en elk kruispunt kwam hij gevaarlijk dicht achterop. In mijn binnenspiegel zag ik een jonge blonde vrouw, haar hoofd licht gebogen. Haar blik niet op de weg, maar naar beneden. Naar haar telefoon.

Ik weet nog dat ik dacht: dat gaat een keer mis.

Maar ik stond er niet echt bij stil. Het was inmiddels zo gewoon geworden dat mensen tijdens het rijden op hun telefoon keken, dat het bijna geen alarmbel meer deed rinkelen.

Toen ik bijna op mijn bestemming was, stapte er plotseling een verkeersregelaar de weg op om een touringcar tussen het verkeer door te loodsen. Als eerste auto in de rij remde ik rustig af en stopte op een paar meter afstand van hem. Ik keek naar de manoeuvre van de bus, die zich langzaam in het verkeer wrong.

En toen gebeurde het.

Terugkijkend zie ik nog steeds het gezicht van de verkeersregelaar. Zijn ogen werden groot. Zijn blik verschoof van mij naar iets achter mij. Zijn arm ging half omhoog, alsof hij wilde waarschuwen.

In mijn herinnering hoorde ik alleen een harde, doffe klap.

Ik voelde niets.

Geen duw. Geen schok. Geen pijn. Alleen geluid.

Het is mogelijk dat ik een paar seconden buiten bewustzijn ben geweest. Het is mogelijk dat mijn geheu-

gen simpelweg gaten vertoont. Wat ik weet is dat ik het moment zelf niet heb meegemaakt zoals je een botsing verwacht mee te maken.

Mijn eerste reflex was om mij heen kijken. Wat was er gebeurd? Ik keek in mijn binnenspiegel.

Op een meter of vijftien achter mij stond de zwarte auto, de motorkap volledig opgekruld. Stoom kringelde omhoog. Het was een verfrommeld pakket van metaal waar net nog een auto had gereden.

"Zo, die heeft een flinke klapper gemaakt," dacht ik.

Ik zette mijn motor uit en stapte uit om te helpen.

De verkeersregelaar kwam al naar mij toe. Samen liepen we naar de zwaar beschadigde Fiat Punto. De bestuurster zat nog achter het stuur. Haar gezicht zat onder het bloed. Ze probeerde haar deur open te krijgen, maar die zat klem.

Haar auto was zo verwrongen dat we samen kracht moesten zetten om het portier enigszins open te buigen. Metaal kraakte. Na flink wrikken kregen we de deur open en hielpen we haar uit de auto. Ze huilde hevig en haar handen trilden.

Ik liet haar in de berm plaatsnemen en liep terug naar mijn eigen auto om een flesje water te halen.

Pas toen ik bij mijn auto stond, zag ik wat glas op de grond liggen. En krassen op mijn achterbumper.

Ik weet nog dat ik dacht: die zaten er vanochtend toch niet?

Met het flesje water in mijn hand liep ik terug naar de jonge vrouw. Inmiddels hadden zich al heel wat omstanders verzameld. Snikkend zei ze hoezeer het haar speet. Dat ze had zitten appen en dat ze gas had gegeven in plaats van te remmen.

Op dat moment begon het enigszins tot mij door te dringen dat ze inderdaad bij mij achterop was gebotst.

En toch klopte het niet in mijn hoofd.

De flinke afstand tussen de auto's. De zeer geringe schade aan mijn auto. De enorme ravage aan de hare. Haar bebloede gezicht. Het plaatje voelde compleet onlogisch. Alsof ik naar een scène van een film keek waaraan ik zelf niet echt deelnam.

Al vrij snel arriveerden politie en ambulance. De situatie werd beoordeeld en de weg moest worden vrij-

gemaakt. Op verzoek van de politie reed ik mijn auto de berm in. Met hulp van omstanders werd ook de Fiat aan de kant geduwd.

Een agent nam mij apart om mijn verhaal te horen. Terwijl hij vragen stelde, hoorde ik in de verte het ambulancepersoneel praten. De airbag van haar auto bleek niet goed te hebben gewerkt. Ze had haar hoofd tegen de voorruit gestoten. Gelukkig was het slechts een klein sneetje, maar het bloed had het dramatischer gemaakt dan het medisch was.

Haar inmiddels gebelde vader arriveerde kort daarna en zou zich over de auto ontfermen. Omdat zij niet alle gegevens bij zich had, bood ik aan haar naar huis te brengen om daar samen de schadeformulieren in te vullen. Onderweg bleef ze zich verontschuldigen. Keer op keer.

Thuis vulden we de papieren in. Zakelijk. Correct.

Toen ik later zelf thuiskwam, vertelde ik mijn vrouw wat er was gebeurd. We dronken een glas wijn op de goede afloop. Het leek een incident dat netjes was afgehandeld.

De volgende ochtend stond ik op met een stijve nek en een zeurende hoofdpijn, maar ik was niet verontrust. Ik had immers gisteren een aanrijding gehad.

Ik nam een paracetamol en ging ervan uit dat het vanzelf zou verdwijnen.

Dat deed het niet.